

Gratis bussen, huurplafonds en onteigende privéparkings: zo ziet Antwerpen onder PVDA-bestuur eruit

Het is de PVDA menens bij de komende gemeenteraadsverkiezingen in Antwerpen. Haar radicaal-linkse verkiezingsprogramma tovert al onze geldzorgen weg, maar doet bouwpromotoren en verhuurders naar adem happen.

Antwerpenaren hebben lang in de waan geleefd dat het communisme enkel een ding was in Oost-Europa, Cuba en mistige mijndorpjes diep in de Borinage. Niet zonder reden. Extreemlinks heeft aan de oevers van de Schelde nooit vaste voet aan de grond gekregen. Bij de eerste grote electorale doorbraak van de toenmalige Kommunistische Partij van België in 1946, juichte *Gazet van Antwerpen* dat slechts 6 procent van de sinjoren een donkerrode stem had uitgebracht. “Een triomf van het gezond verstand”, schreven we op onze voorpagina.

Op 9 juni klonk dat anders. De radicaal-linkse Partij van de Arbeid boekte in de stad Antwerpen een duizelingwekkend resultaat van 21,9 procent op het federale niveau en 22,5 procent op het Vlaamse. Alleen de N-VA van burgemeester Bart De Wever deed beter. *Gazet van Antwerpen* kon deze keer niet anders dan PVDA een “monsterscore” toeschrijven.

Lijsttrekker Jos D’Haese – de man van 66.000 voorkeurstemmen – hoopt bij de komende gemeenteraadsverkiezingen opnieuw te stunten. Daarom schreef hij een vuurrood verkiezingsprogramma propvol dure beloftes.

1. Gratis bussen en trams

Gratis openbaar vervoer, dat is het stokpaardje van PVDA in de steden. Geen enkele lokale overheid kan De Lijn verplichten om de ticketprijzen naar nul te brengen, zeker niet voor een volledige vervoersregio. Daarom wil de partij elke Antwerpenaar een tram- en busabonnement cadeau doen. Kostprijs: 30 miljoen euro. “Voor volledig gratis openbaar vervoer op het grondgebied Antwerpen spreken we maximaal over 50 miljoen euro”, staat in het programma.

De exacte kost van gratis openbaar vervoer is moeilijk te berekenen. PVDA begaat alvast een economische doodzonde door in haar berekening het aantal inwoners te vermenigvuldigen met de prijs van een voordelig abonnement. Zo werkt het niet. Gratis tickets vergroten het aantal reizigers, en die extra reizigers brengen extra kosten met zich mee. In buslijnen, haltes, roltrappen, spoorbedding, tramkokers en noem maar op.

“Daarom ontaardt gratis openbaar vervoer vaak in een financiële catastrofe”, zegt transporteconoom Thierry Vanellander (UAntwerpen). “Gratis trams en bussen lossen niets op aan de files. Ze zijn een ‘leukigheid’ voor mensen die zich anders te voet zouden verplaatsen. Weggegooid geld, dus.”

“Gratis trams en bussen lossen niets op aan de files. Ze zijn een ‘leukigheid’ voor mensen die zich anders te voet zouden verplaatsen. Weggegooid geld, dus”

Thierry Vanellander

Transporteconoom

2. Privéparkings onteigenen

Ook voor automobilisten trekt PVDA de portefeuille open. De partij wil de tarieven van publieke parkings verlagen en fors investeren in ondergrondse garages. Grote private spelers moeten wijken. “We voorzien betaalbare parkeerplaatsen voor buurtbewoners in ondergrondse parkings waar private parkeerbedrijven grote winsten opstrijken”, staat in het programma.

De partij neemt Interparking en Indigo in het vizier, twee private bedrijven die parkings beheren aan de Eiermarkt, de Groenplaats, de Rooseveltplaats en het Operaplein. De uitbating van die parkings is geregeld via een complex kluwen van contracten, weten ze op het kabinet van mobiliteitsschepen Koen Kennis (N-VA). “De stad Antwerpen is gebonden aan tientallen concessies en erfpachten die soms een looptijd van 99 jaar hebben.”

PVDA wil die contracten door de papierversnipperaars halen, wat neerkomt op onteigening. De partij schrijft in dat “die grote parkings eigendom van de stad zijn”, maar dat klopt niet altijd. De gronden van Parking Meir (Interparking) aan de Eiermarkt zijn bijvoorbeeld volledig in private handen. Gevraagd naar een verduidelijking, bevestigt PVDA dat sommige overeenkomsten “opengebroken” moeten worden.

3. 20 procent sociale woningen

De marxisten willen zich sterk profileren op het woonthema om jonge kiezers te verleiden. Projectontwikkelaars en “betonboeren” zijn daarbij de grote boemannen. “De overheid en niet de bouwpromotoren moet beslissen wat en waar gebouwd wordt”, dicteert het programma. PVDA wil naar 20 procent sociale woningen in Antwerpen. “Maar niet zoals de woontorens op de Luchtbal”, is de kanttekening.

Vlaanderen legt alle gemeenten een minimumdoelstelling van 9 procent sociale woningen op. Antwerpen heeft dat 'bindend sociaal objectief' (BSO) al behaald in 2007. Gemeenten die hun BSO niet halen, werden tot 2020 verplicht om grote bouwprojecten te reserveren voor betaalbare woningen (een derde) en sociale woningen (nog eens een derde). PVDA wil die regel opnieuw invoeren in alle steden en gemeenten, ook in Antwerpen.

4. Prijsplafond op de huurmarkt

De communisten willen met de hakbijl door "de jungle van de private huurmarkt". Alleen zo kan een volgend stadsbestuur de hoge prijzen beteugelen, is de redenering. De partij spreekt nogal verbloemend over "huurprijsomkadering", terwijl ze eigenlijk een strak prijsplafond voor ogen heeft. Een comité van huurders, verhuurders en middenveldorganisaties zou jaarlijks een maximale prijs per woningtype vastleggen. Een verhuurder die 910 euro per maand vraagt terwijl het plafond op 900 euro ligt, krijgt een ambtenaar over de vloer.

PVDA noemt een reeks steden die het goede voorbeeld geven, zoals Parijs en Wenen. De partij vergeet daarbij te vermelden dat die steden een flexibeler systeem van prijsplafonnering toepassen. In Parijs geldt een referentieprijs waar de verhuurder 20 procent van mag afwijken. Wenen hanteert wel een harde maximumprijs, maar alleen voor woningen die vóór 1945 zijn opgetrokken. "Steden die het systeem toepassen, bouwen vaak vrijstellingen en prijsmarges in", leren we van enkele vastgoed-economen. "Zonder die flexibiliteit verstik je het aanbod op de woningmarkt."

De partij wil ook bindende en sanctionerende praktijktests invoeren. Om de kip niet van de slachtbank te jagen, belooft PVDA extra centen voor huisbazen die niet discrimineren en zich keurig aan het prijsplafond houden. "Verhuurders die te goeder trouw zijn kunnen rekenen op ondersteuning, ontzorging en renteloze leningen."

5. Minder loon voor zorgmanagers

Goedkope woningen, ook voor de ouderen. PVDA kijkt dan naar het Zorgbedrijf Antwerpen, dat 4.000 assistentiewoningen, vier dagverzorgingscentra en zeventien woonzorgcentra in handen heeft. Het stadsbestuur ondersteunt het Zorgbedrijf via een dotatie, maar wil het op termijn zelfbedruipend maken. PVDA slaat de omgekeerde weg in.

De partij draait opnieuw de geldkraan open: meer personeel, een beter loon en een lagere prijs voor een kamer. Alleen de managers moeten afstand doen van hun "exorbitante" vergoedingen. PVDA stelt vast dat de directeur van het Zorgbedrijf Antwerpen een hoger salaris krijgt dan de premier, die 250.000 bruto per jaar verdient. "Dat soort overbodige kosten op management schrappen we", zegt de partij. De CEO moet op termijn een kleine 100.000 euro brutoloon inboeten. Een druppel op een hete plaat? Misschien wel. Maar laat niemand gezegd hebben dat de marxisten nergens willen besparen.

[Marnix Int Panis](#)